

REPUBLIKA SLOVENIJA	
INFORMACIJSKI POOBlašČENEC	
Prejeto	14-03-2010
Vrednost	Sig. znak 0318
Šifra zadeve	Priloge 090-168/2009/12

I U 347/2010-9

S O D B A

V I M E N U L J U D S T V A

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice Agate Zavašnik, ob sodelovanju višje sodnice svetnice Alenke Belič in višjega sodnika mag. Damjana Gantarja kot članov senata ter sodne strojepiske Petre Zidar kot zapisničarice, v upravnem sporu tožeče stranke Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije, ki ga zastopa namestnik generalne državne tožilke Republike Slovenije Mirko Vrtačnik, proti toženi stranki Republiki Sloveniji, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke proti odločbi tožene stranke št. 090-168/2009/9 z dne 23. 2. 2010, na nejavni seji dne 2. 6. 2010.

r a z s o d i l o :

Tožbi se ugodi in se odpravi odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-168/2009/9 z dne 23. 2. 2010 v delu, na podlagi katerega mora tožnik omogočiti vpogled v evidenco vstopov v poslovne prostore tožnika za dan 10. 5. 2009 in se v tem obsegu vrne toženi stranki v ponoven postopek.

O b r a z l o ž i t e v

Prosilec je vložil zahtevo pri tožniku, da mu omogoči vpogled v dokumente 1 posnetke nadzornih kamer, nameščenih v prostorih tožnika za dan 10. 5. 2009, na katerih se pojavljata Barbara Brezigar in Branka Zobec Hrastar skupaj ali posamično, 2 evidenco iz katere je razviden obračun delovnih ur, nadur ali nedeljskega dela za dan 10. 5. 2009 in 3. evidenco, iz katere je razviden evidentiran vstop (beležnik magnetnih kartic zaposlenih ipd) v prostore tožnika za dan 10. 5. 2009. Tožnik je prosilcu izročil kopijo poročila za izplačilo za delo, opravljeno 10. 5. 2009, izbrisal pa je osebne podatke, zahtevo za vpogled v ostale dokumente je zavrnil. Tožena stranka je z izpodbijano odločbo zavrnila zahtevo za vpogled v posnetke nadzornih kamer. Pri tem navaja, da ti posnetki niso neposredno v zvezi z opravljanjem javne funkcije in predstavljajo izjemo od prosto dostopnih informacij javnega značaja po 3. točki 1. odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (Uradni list RS, št. 51/06, v nadaljevanju ZDIJZ). V zvezi z evidenco vstopov v poslovne prostore navaja, da je dejstvo, ali je bila oseba zaposlena pri tožniku, na določen dan prisotna v službenih prostorih in kdaj je bila prisotna, nedvomno povezano z opravljanjem delovnega razmerja oziroma z opravljanjem javne funkcije. Prav tako zaključuje, da ta podatek kaže na javnopravno udejstvovanje javnih uslužbencev oziroma javnih funkcionarjev in ne gre za varovane osebne podatke po 3. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Prav tako obrazlaga svoje stališče, zakaj meni, da prevladujočega javnega interesa ni mogoče uveljavljati.

Tožnik vlaga tožbo, s katero izpodbija odločbo tožene stranke v delu, s katerim mu je naloženo, da mora omogočiti vpogled v evidenco vstopov v poslovne prostore tožnika na dan 10. 5. 2009. Opozarja, da je na podlagi 4. člena ZDIJZ informacija javnega značaja tista informacija, ki izvira iz delovnega področja organa. Delovno področje tožnika pa je urejeno z Ustavo RS, Zakonom o državnem tožilstvu in drugimi zakoni ter podzakonskimi predpisi. Poudarja, da evidenca vstopov ni informacija javnega značaja, saj ni iz delovnega področja organa. Evidenca vstopov ni informacija javnega značaja, ker ne vpliva in ne sodi v okvir javnih nalog tožnika in ne gre za informacijo, ki bi služila uradnemu namenu tožnika. Podrejeno pa opozarja, da meni, da dostop do navedene informacije pomeni nesorazmeren poseg v zasebnost zaposlenih pri tožniku, ker je iz podatkov razvidno gibanje zaposlenih in dostop do teh podatkov omogoča nadzor nad njihovim gibanjem. Tožena stranka pa bi morala omogočiti tistim, ki so zabeleženi v evidenci na dan 10. 5. 2009, da se izjasnijo ali se strinjajo, da se ti podatki posredujejo prosilcu. Tožnik tudi opozarja, da je potrebno opraviti tehtanje pravice do varstva osebnih podatkov in pravice do zasebnosti s pravico pridobitve informacije javnega značaja na drugi strani. Tožena stranka je tudi mnenja, da funkcionarji in javni uslužbenci ne morejo pričakovati varstva zasebnosti v enaki meri, kadar gre za njihovo delovno razmerje ali opravljanje funkcije, vendar v okviru razumnih meja. Podatek o tem kdaj in kam je vstopil pa ne sodi več v področje opravljanja funkcije, ampak je nadzor gibanja posameznika in s tem hud poseg v zasebnost. Prav tako poudarja, da se evidenca vstopov vodi zaradi zagotavljanja varnosti, evidenca pa se uporablja le v primeru nastopa varnostnega dogodka. Prost dostop bi omogočil, da se pridobi vzorec gibanja posameznika in takšen nadzor gibanja bi lahko ogrozil varnost posameznega funkcionarja. Prav tako opozarja na Zakon o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 80/99 in nadaljnji, v nadaljevanju ZUP) in pri tem navaja, da ni razvidno, da bi tožena stranka omogočila prizadetim osebam, da se v postopku izrečejo ali se strinjajo z razkritjem svojih osebnih podatkov. Tožnik predlaga, da se tožbi ugodi in v izpodbijanem delu odločba odpravi in da sodišče samo odloči tako, da pritožbo prosilca zavrne, ker ne gre za informacije javnega značaja. Podrejeno pa predlaga, da se dostop do evidence vstopov prosilcu zavrne, ker gre za poseg v zasebnost in za kršitev varstva osebnih podatkov.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da ugovarja aktivni legitimaciji tožnika in se opira na 4. odstavek 17. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, v nadaljevanju ZUS-1), obrazlaga svoje stališče in predlaga, da se tožba zavrže. Podrejeno pa opozarja na 2. odstavek 66. a člena Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 94/07, v nadaljevanju ZDT) in poudarja, da vsi ukrepi tudi vodenje evidence vstopov so izvedeni z namenom varovanja oseb, dokumentacije in premoženja pri tožniku spadajo v področje državnotožilske uprave in tako v delovno področje tožnika. Vztraja pri stališču, da v obravnavani zadevi tožena stranka ne more biti vezana na posebno osebno privolitev, zavrnitev oziroma stališče konkretnega posameznika, ki je zaposlen pri tožniku in je naveden v evidenci vstopov za 10. 5. 2009. Opozarja tudi na neenotnost prakse upravnega sodišča, predlaga, da se tožba zavrne.

Prizadeta stranka

ni podal odgovora na tožbo

Tožba je utemeljena iz naslednjih razlogov

Tožnik s tožbo izpodbija odločitev tožene stranke, da mora prosilcu omogočiti vpogled v evidenco vstopov v poslovne prostore tožnika na dan 10. 5. 2009. Iz upravnega spisa izhaja, da gre pri tem za beležnik magnetnih kartic zaposlenih pri tožniku.

Tožena stranka ugovarja aktivni legitimaciji tožnika v tem upravnem sporu na podlagi 4. odstavka 17. člena ZUS-1, vendar temu stališču sodišče ne more slediti. Sodišče je že zavzelo stališče v primerljivem primeru (npr. zadeva sodba opr. št. U 1160/2007), da je potrebno uporabiti določilo 4. odstavka 17. člena ZUS-1 le takrat, ko je organ prve stopnje znotraj hierarhičnega sistema rednega

upravnega postopka in nasprotuje odločbi inštančnega organa Določilo 4 odstavka 17 člena ZUS-1 namreč določa, da tožnik ne more biti organ, ki je odločal v končanem postopku V konkretnem primeru pa gre za postopek odločanja o dostopu do informacij javnega značaja, tožnik pa kot organ oziroma zavezanec je dolžan posredovati podatke na podlagi odločbe tožene stranke V kolikor bi sodišče sledilo stališču tožene stranke, tožnik kot organ, ki je dolžan posredovati podatke, sploh ne bi imel sodnega varstva, to pa bi bilo v nasprotju s temeljnimi načeli Ustave RS. Predvsem bi bilo to v nasprotju z 22 členom Ustave RS, ki zagotavlja enako varstvo pravic pred sodiščem V primeru, da tožnik kot zavezanec ne bi imel aktivne legitimacije v upravnem sporu, bi bil v primerjavi s prosilcem v neenakem položaju in ne bi mogel uveljavljati z ustavo priznane pravice Prav tako bi bilo to v nasprotju s 23 členom Ustave RS, ki določa, da ima vsakdo pravico, da o njegovih pravicah in dolžnostih odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče Če tožnik kot zavezanec in organ prve stopnje ne bi imel aktivne legitimacije v upravnem sporu, te ustavne pravice ne bi mogel uveljaviti Prav tako bi bilo to v nasprotju s 157 členom Ustave RS, ki določa, da v upravnem sporu odloča pristojno sodišče o zakonitosti dokončnih posamičnih aktov, s katerimi državni organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil odločajo o pravicah ali obveznostih in pravnih koristih posameznikov in organizacij Na podlagi citiranih določil tožniku ni mogoče odreči pravice, da kot organ oziroma zavezanec nastopa kot tožnik v upravnem sporu in ima tako aktivno legitimacijo, da sproži upravni spor Tožena stranka, Informacijski pooblaščenec je samostojen in neodvisen organ (1 odstavek 2 člena Zakona o informacijskem pooblaščenecu (Uradni list RS, št. 113/05 in nadaljnji, v nadaljevanju ZInfP), v odnosu do tožnika ne gre za hierarhičen sistem rednega upravnega postopka Sodišče tudi opozarja na 3. odstavek 10 člena ZInfP, ki določa, da če organ zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca ni sprožil upravnega spora, je dolžan prosilcu skladno z odločbo Informacijskega pooblaščenca poslati zahtevani dokument, zadevo, dosje, register, evidenco ali dokumentarno gradivo ZUS-1 tega določila ni razveljavil kljub temu, da je bil sprejet kasneje Po presoji sodišča pa so določila ZInfP glede določil ZUS-1 lex specialis, določila ZUS-1 namreč na splošno urejajo upravne spore, določila ZInfP pa samo določeno vrsto upravnega spora Določila ZInfP pa tudi niso razveljavila določila 4 odstavka 17 člena ZUS-1, ker takšna vsebina iz ZUS-1 ne izhaja Takšno stališče pa je navedeno tudi v Komentarju k Zakonu o upravnem sporu (GV Založba, Ljubljana, 2008, stran 110)

Tožena stranka opozarja, da praksa upravnega sodišča v zvezi s tem vprašanjem ni bila enotna, vendar sodišče temu ne more slediti, ker je takšno stališče že zavzelo v primerljivem primeru (sodba opr št. U 1160/2007) Ustavno sodišče RS pa je v odločbi št U-I-303/08 z dne 11. 2. 2010 odločilo, da 4 odstavek 17 člena ZUS-1 in 3 odstavek 10 člena ZInfP nista v neskladju z Ustavo Iz evidenčnega stavka izhaja namreč, da „vse dokler je medsebojna neskladja mogoče odpraviti z uporabo interpretacijskih pravil, njihov obstoj ne pomeni kršitve načel pravne države“ Sodišče ugotavlja, da je po objavi navedene odločbe stališče upravnega sodišča enotno (sodba opr št U 503/2007 z dne 28. 4. 2010)

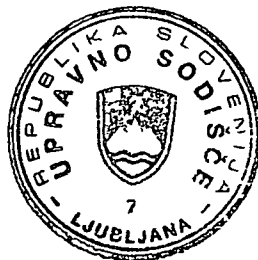
Med strankama ni sporno, da vsebuje evidenca vstopov v poslovne prostore tožnika za dne 10. 5. 2009 imena oseb, ki so zaposlene pri tožniku Na podlagi 1 odstavka 43. člena ZUP ima pravico udeleževati se postopka tudi oseba, ki izkaže pravni interes Hkrati pa mora tožena stranka na podlagi 44. člena ZUP po uradni dolžnosti ves čas postopka skrbeti za to, da so v postopku udeleženi vsi, na katerih pravice ali pravne koristi bi lahko vplivala odločba tožene stranke V ponovljenem postopku mora tožena stranka zato k postopku pritegniti osebe, ki so navedene v evidenci vstopov v poslovne prostore tožnika za 10. 5. 2009, ker iz upravnega spisa izhaja, da tožena stranka tega ni upoštevala in ni teh oseb pritegnila k postopku Oseba, ki zahteva udeležbo v postopku, pa mora v svoji vlogi navesti v čem je njen pravni interes (4 odstavek 43. člena ZUP) Sodišče ne more slediti stališču tožene stranke, dokler teh oseb ne pozove k njihovi izjavi, na podlagi katere bo lahko ugotovila, ali je pri posamezni osebi mogoče zaslediti pravni interes ali ne

Sodišče se ni spuščalo v obravnavo ostalih ugovorov oziroma stališč obeh strank, ker je ugotovilo, da v postopku za izdajo upravnega akta niso bila upoštevana pravila postopka in je zaradi tega tožbi ugodilo na podlagi 3. točke 1. odstavka 64. člena ZUS-1.

PRAVNI POUK: Zoper sodbo ni pritožbe (1. odstavek 73. člena ZUS-1)

V Ljubljani, dne 2. 6. 2010

Predsednica senata
Agata Zavašnik, l.r.

Ta prepis je sodlasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe